

ОЛЕГ ПОКАЛЧУК

ЕКСПЕРТНА КОМИСИЯ

Превод от руски: Александър Карапанчев, 1989

chitanka.info

Преди няколко месеца съветският вестник „Книжное обозрение“ обяви конкурс на твърде любопитна тема — „Книгата на 3000 година“. Сега ви предлагаме един от 498-те материала, получени за конкурса. Може би ще ви направи впечатление колоритната находка на автора: фамилиите на световноизвестни фантасти са превърнати в нарицателни имена на чуждопланетци. От така „присъстващите“ белетристи за нашия читател са сравнително непознати само американците Лайън Спрег де Камп и Алфред Бъстър. Останалите са представяни с по една или повече книги на български език.

— Е, дечица — каза хайнлайнецът, като се протегна лениво. — **Книгата — това е кристал.** Даже шеклионът трябва да го разбере. Нали така, драги?

Шеклионът се залюля в креслото и единственото му око злобно се покри със ситни бръчки. Председателят строго почука с нокът по челото си:

— Да не се отклоняваме. И без друго заседаваме едва ли не цял светлинен час...

— Протестирам! — изпищя, внезапно появявайки се, вретеновидният спрег. — Дискриминация! Защо времето се отчита в тази система? Спреговете имат друга. И освен това аз настоявам: **Книгата е вълна!**

— Ето винаги е така — замърмори от дълбините на пространството, определено за заседание, възглухият лемянин. — Ще дойде, ще нагруби и ще изчезне, без дори да изслуша доказателствата, че **Книгата — това е частица...**

— Уважаеми! — Председателят вдигна и осемте си крайника, като мислено проклинаше спорещите според най-добрите традиции на шекловия език. — Вие сте най-способните експерти на Обединените светове! Забравете за момент разногласията. Апелирам към разума!

— А да се ругае не е хубаво — тихо каза зад гърба му малкият полупрозрачен бъстър. — И Книгата впрочем съвсем не е хронодекодер, както вие тайно предполагате, и напразно ни смятате нас, бъстърите, за глупаци, мислейки, че щом сме телепати, с нас няма за какво да се приказва...

— Проверка! — обяви най-накрая измъченият председател. — Появяват се, изчезват... Скоро ще гласуваме. Толкин, колко сме тук?

— Двеста и три налице, осем и половина присъствуват условно, един и половина са в симбиоза с някого, точно не разбрах — виновно измънка дребничкият толкин. — Все пак аз мисля, че **Книгата — това е количество.**

— От какво? — изкрещя някой.

— От каквото искате. Да речем, от информация... — смути се срамежливият толкин.

Последва дружен смях (в двеста и три варианта).

— Всеки може да сгреша — бащински каза председателят. — И изобщо да ти се доплаче.

Досега представителите на цивилизациите с мъка се споразумяваха даже за най-обикновеното. Размишлявайки напрегнато за съдбата на Световите, бредбърийците, образували супермозък, успяха да съобщат, че за взаимното разбирателство е необходима Книга, а след това прегоряха. Експертната комисия трябваше да определи какво представлява Книгата.

— Кой е там, в съседното пространство? — извика председателят. — Спрегът да дойде при мен.

Спрегът възникна, презрително извит към лемянина.

— Стига — уморено каза председателят шекл. — Не се ли вижда?

— Вижда се — весело отвърна спрегът. — Пълзи вашият силвърбърг. Мъкне върху себе си земянин...

Земянина дълго го отскубнаха от лепкавия гръб на капналия куриер. Шеклът го потупа по бузата с крайчето на своя хобот. Човекът отвори очи. После ги затвори.

— Ама че мутри — процеди най-сетне той. — Господи, ама че...

— Брате, хей, брате по разум? — присламчи се малкият толкин. — Какво е това Книгата? Бързичко, бързичко говори, защото нямаме време.

Без да откrexва очи, човекът долепи длани, разтвори ги.

— А вътре? — посипаха се въпроси. — Кристал? Вълна? Частица?

— Всичко! — блажено каза човекът. — Всичко, каквото искаш. **Книгата — ех, това е хубаво!**

— Разбрах! — закреця бѣстърѣт. — Това е *душевно състояние*! Точно него трябва и да постигнем!

Гениалността на тази мисъл беше очевидна.

— Земянинѣт да се зачисли към експертите и да се изпрати вкъщи — заповяда председателят. — Хайнлайнецо, изпрати го.

— Накѣде си ти, мили мой? — грижовно се обѣрна хайнлайнецѣт към човека, който даваше признаци на живот.

При гледката на говорещата боа земянинѣт потрепери и отново омекна.

— В двадесетия век му е мястото — каза машинално бѣстърѣт.

Той все още се чувствуваше герой на деня.

— Не разбрах — напрегна се хайнлайнецѣт. — Нали порѣчвахме от тридесетия?

През това време припадѣкът на човека премина в сън и той я видя — нея, заветната, спестовната... с такава многозначителна сума, каквато досега не се осмеляваше дори да сънува.

— За грешката всички да мѣлчите — изсъска председателят, нервно хапейки нокти. — Иначе Световете ще останат без експерти. Това няма да ни го простят, нали разбирате? По-добре погрешно решение, отколкото никакво.

Но после, вече по пътя към дома, като гладеше разсеяно гѣвкавите линии на силовите си полета, той помисли: хм, *душевно състояние*... Може пък наистина да има нещо вярно в това?

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 5/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.